

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เลขเสร็จ

196/2525

เรื่อง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

บันทึก

เรื่อง ทารื้อข้อกฎหมาย (ซากสัตว์ที่การส่งออกต้องขอรับใบอนุญาต

และเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์

พ.ศ.2499 จะถือได้หรือไม่ว่าเป็นสินค้าที่ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชย

ตามนัยมาตรา 12 (2) แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากร

สินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524)

เนื้อหา

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค.0302/2353 ลงวันที่

20 เมษายน 2525 ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้พิจารณามาตรา 12 (2) แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524 ที่บัญญัติว่า

“มาตรา 12 เมื่อคณะกรรมการได้กำหนดอัตราเงินชดเชยตามมาตรา 11 (1) แล้ว การส่งสินค้าออกให้ได้รับเงินชดเชยตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่สินค้าดังต่อไปนี้ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชย

๑. สัตว์

(2) สินค้าที่ต้องเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออก

๑. สัตว์

และได้พิจารณามาตรา 7*(1) แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 ประกอบกับอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวที่กำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้นำ

*(1) มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ นายทะเบียน และสัตวแพทย์ และออกกฎกระทรวง วางระเบียบการขอและการออกใบอนุญาต กำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัติหรือยกเว้นค่าธรรมเนียมเฉพาะกรณี และกำหนดการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ซากสัตว์ออกนอกราชอาณาจักรไว้ด้วย แล้ว เห็นว่า ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้
 ซากสัตว์ออกนอกราชอาณาจักรตามอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติโรคระบาด
 สัตว์ พ.ศ.2499 นั้น เป็นค่าธรรมเนียมใบอนุญาต มิใช่ค่าธรรมเนียมเพื่อส่งออก
 ดังนั้น สินค้าส่งออกที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตดังกล่าวจึงมิใช่สินค้าที่ห้ามมิให้
 ได้รับเงินชดเชยตามนัยมาตรา 12 (2) แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้า
 ส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524

เนื่องจากเรื่องนี้จะมึผลต่อการพิจารณาจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากร
 จึงขอให้พิจารณาตีความในข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้น เพื่อความถูกต้องรัดกุมในการ
 จ่ายเงินต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ 5) ได้พิจารณา
 ปัญหาดังกล่าว และได้ฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจ
 การคลังและกรมศุลกากร) แล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

ซากสัตว์ที่เป็นปัญหาอันจะอยู่ในข่ายของข้อห้ามตามมาตรา 12 (2)*(2)
 แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524
 หมายถึงเฉพาะซากสัตว์ที่ไม่ถูกเรียกเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วย
 พิภกัตอัตราศุลกากรเท่านั้น เพราะซากสัตว์ที่ถูกเรียกเก็บภาษีอากรตามกฎหมายว่าด้วย
 พิภกัตอัตราศุลกากรแล้ว เช่น หนังสัตว์ ถือไต้ว่าเป็นสินค้าที่ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชยตาม
 นัยมาตรา 12 (2)*(3) ทั้งนี้ ไม่ว่าสินค้านี้จะส่งออกจะต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาต

-----
 *(2) มาตรา 12 เมื่อคณะกรรมการได้กำหนดอัตราเงินชดเชยตามมาตรา 11
 (1) แล้ว การส่งสินค้าออกให้ได้รับเงินชดเชยตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่สินค้า
 ดังต่อไปนี้ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชย

- (1) แร่ ตามกฎหมายว่าด้วยแร่
- (2) สินค้าที่ต้องเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออก
- (3) สินค้าที่คณะกรรมการกำหนดไม่ได้รับเงินชดเชย

* (3) โปรดดูเชิงอรรถที่ (2)

ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 หรือไม่ก็ตาม สำหรับปัญหากรณีซากสัตว์
 ที่ไม่ถูกเรียกเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยพิภกัตอัตราศุลกากร เช่น
 เนื้อเป็ดและเนื้อไก่ เป็นต้น เห็นว่า การที่ผู้นำซากสัตว์ดังกล่าวออกนอกราชอาณาจักร
 ต้องขออนุญาตต่อสัตวแพทย์ตามนัยมาตรา 36*(4) แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์
 พ.ศ.2499 และข้อ 9*(5) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2512) ออกตามความ

ในพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 ก่อนส่งออกนอกราชอาณาจักร โดยต้อง
เสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตนั้น หากใช่เป็นการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมสินค้าเมื่อตอนส่ง
ออกโดยตรงไม่ แต่เป็นเพียงการควบคุมโรคระบาดสัตว์โดยให้สัตวแพทย์ตรวจและจัดการ
ทำลายเชื้อโรค หรือจัดการอย่างอื่นใดตามระเบียบกรมปศุสัตว์เสียก่อน และค่าธรรมเนียม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

* (4) มาตรา 36 ผู้ใดส่งสัตว์ หรือซากสัตว์ไปจำหน่ายต่างประเทศ ต้อง
ปฏิบัติตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

* (5) ข้อ 9 ผู้ใดประสงค์จะนำสัตว์หรือซากสัตว์ออกนอกราชอาณาจักร ให้ปฏิบัติ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(1) ถ้านำออกทางท่าออก ให้ยื่นคำต่อสัตวแพทย์ประจำท่าออก และ
ถ้าออกโดยทางอื่นซึ่งมิใช่ท่าออก ให้ยื่นคำขอต่อสัตวแพทย์ประจำท้องที่ที่จะนำออก

(2) ถ้าเป็นสัตว์ที่ต้องมีตัวรูปพรรณตามกฎหมาย ต้องมีตัวรูปพรรณแสดง
กรรมสิทธิ์แนบคำขอสำหรับสัตว์ที่ขอนำออกนั้นทุกตัว

(3) ให้นำสัตว์หรือซากสัตว์ไปยังที่พักสัตว์ของท่าออกหรือที่พักสัตว์ที่
สัตวแพทย์กำหนด เพื่อให้สัตวแพทย์ตรวจและจัดการทำลายเชื้อโรคหรือจัดการอย่าง
อื่นใดตามระเบียบของกรมปศุสัตว์ เว้นแต่ในกรณีที่ซากสัตว์นั้นมีหลักฐานแสดงว่าได้
จัดการทำลายเชื้อโรคแล้ว

(4) สัตว์หรือซากสัตว์ที่อยู่ในระหว่างการจัดการตาม (3) ให้เจ้าของ
เป็นผู้ควบคุมดูแลรับผิดชอบและออกค่าใช้จ่ายเองทั้งสิ้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ที่เรียกเก็บตามอัตราที่กำหนดโดยข้อ 2*(6) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 16 (พ.ศ.2522)
ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 นั้น ก็เป็นการเรียกเก็บค่า
ธรรมเนียมใบอนุญาตซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการตรวจและทำลายเชื้อโรคในซากสัตว์เท่านั้น
หากใช่เป็นการเรียกเก็บภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมสินค้าเมื่อส่งออกดังเช่นการเรียกเก็บ
ค่าธรรมเนียมหรือภาษีอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรไม่

ฉะนั้น สินค้าประเภทซากสัตว์ เช่น เนื้อเป็ดและเนื้อไก่ ที่ไม่ถูกเรียกเก็บ

ภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร แต่ต้อง
เสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 นั้น จึงยังถือ

ไม่ได้ว่าเป็นสินค้าที่ห้ามมิได้รับเงินชดเชยตามนัยมาตรา 12 (2)*(7) แห่งพระราชบัญญัติ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“(5) ภาษีอากรตามที่คณะกรรมการกำหนด”

เมื่อได้พิจารณาปัญหานี้โดยตลอดแล้ว เห็นว่า การผลิตซากสัตว์ประเภทเนื้อสัตว์ เช่น เนื้อไก่นั้น ภาษีอากรที่มีอยู่ในต้นทุนการผลิตก็มักจะเป็นประเภทภาษีเงินได้หรือภาษีอากรที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดเก็บเป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น เช่น ภาษีฆ่าสัตว์ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.2502 หรือค่าธรรมเนียมใบอนุญาตซึ่งเป็นรายได้จัดเก็บของราชการส่วนท้องถิ่น ที่กฎหมายไม่ได้กำหนดเงินชดเชยให้ตามมาตรา 13 นอกจากภาษีอากรดังกล่าวแล้ว ก็อาจไม่มีภาษีอากรอื่นอีกในต้นทุนการผลิต เพราะได้รับยกเว้นภาษีการค้าตามประมวลรัษฎากร และไม่มีค่าภาษีศุลกากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือเครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการผลิตสินค้า เป็นต้น ฉะนั้น สินค้าดังกล่าวจึงอาจไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการชดเชยค่าภาษีอากรตามเหตุผลตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า ซากสัตว์ที่ไม่ถูกเรียกเก็บภาษีอากรหรือ

สำนักงาน

ค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออกตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร แต่การส่งออกซึ่งสินค้าดังกล่าวต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ.2499 นั้น ยังถือไม่ได้ว่า เป็นสินค้าที่ห้ามมิให้ได้รับชดเชยค่าภาษีอากรตามมาตรา 12 (2)*(11) แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524 แต่อย่างไรก็ดี สินค้าดังกล่าวก็อาจไม่อยู่ในข่ายที่จะได้รับชดเชยค่าภาษีอากรตามพระราชบัญญัติดังกล่าวเพราะไม่มีภาระภาษีอากรที่กฎหมายกำหนดเงินชดเชยให้ในต้นทุนการผลิต

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบูรณ์

(นายอมร จันทสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน

สำนักงาน

มิถุนายน 2525

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

* (11) โปรดดูเชิงอรรถที่ (2).

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

สำนักงาน

